

LBRIS

We know
books

Mihail Soare

LA JUDECATA
DE ACUM
A POETULUI

PREFAȚĂ DE CHRISTIAN CRĂCIUN

E I K O N

București, 2025

CUPRINS

Prefață: Sub clopotul de sticlă, poezia (Christian Crăciun).....	5
De ce soarele.....	9
Și armura purtată îmi înflorise straniu pe la încheieturi.....	11
Taverna.....	14
Povestea uriașului clopot de sticlă.....	16
Fără mine – un sigiliu de ceară.....	19
Hai, c-am glumit, prieteni.....	21
PrimeJdie de fericire.....	23
Poem cu angajata unei firme oarecare.....	26
Iar eu sunt tot o lume.....	28
Rânduiala unei iubiri însemnate cu fierul roșu.....	30
Iar pielea i se înfiora ca la vederea oarbilor cuvinte.....	32
Erai așa neîntreagă.....	35
Eram refuzat pe motiv că am sufletul prea tăcut.....	37
Cât o țestoasă de Galapagos.....	39
Degeaba veneau negustorii să vândă șperacle.....	41
Femeia cu roiul de îngeri.....	43
Amintindu-mi de câțiva licheni.....	45

Mi-e crucea grea?	49
Celei pândite de lotri	51
Nu uitați acestea toate.....	53
La neîncăpătoarele sărbători ale binelui.....	55
Iar oasele își pot face de cap apoi.....	58
Din sinucidere-n sinucidere.....	60
Prin inimi zemoase ca niște portocale.....	62
Poemul meu cu Gusti.....	64
Iar eu veneam șchiopătând ca veghea unei beții neînvînse	67
Nu crezi că sunt din tagmă îngerească?.....	69
Doar eu am avut îndrăzneala să te văd în lumina încercatei povești	71
Spui că te doare pleoapa	74
Voi sfârși într-un ierbar oarecare	75
Blesteme de la nouă neamuri	78
Și află că nimeni nu e mai mângâiat pe lumea asta nebună.....	80
Și de cele mai multe ori se golește, neiertătoare ca un găde, clepsidra.....	82
Și briciul mă așteaptă pe etajeră, cuminte	84
Cenușie, lumina	86
Dar cine știe oare-ncheierea ăstui danț?.....	88
Suntem de-o vârstă cu moartea	90
Mai nimica nu suntem, ce departe de noi e tărâmul acela.....	92
Poemul chiriașului obraznic	94
Dejunul pe iarbă	96
Poem cu cafegioaice	98
Atunci când o femeie are o pijama cu inimioare.....	100

DE CE SOARELE

De ce soarele nu-mi cere voie atunci când se stinge
poate că a uitat, bătrânul, că eu sunt timpul tuturor începuturilor dar și spațiul,
sunt nimicul împlinit în solitudinea ce asemenea unei ape se prelinge
prin orașul ca o pușcărie care nu și-a aflat, hulpava de ea, sațiul

în urbea asta magii au devenit niște bețivani palavragii și nimic nu vestesc
afară de ceea ce știu multe umbre lipsite de darul visului
că lumina, de fapt, e a felinarelor ce cu-a dracului nemăsură tot cresc
o pădure-au ajuns, una dușmănoasă precum chemarea paradisului

se-aud tropotele mele pe caldarâm, vizitiii m-ar vrea chiar și dâșșii-nhămat
laolaltă cu gloabele și m-ar biciui pentru a-mi auzi plânsul mocnit
doar că i-aș păcăli și i-aș duce în galop sacadat
înspre locul acela cu cruci de la marginea idealului răstignit

de ce soarele nu-mi cere voie atunci când se trezește
oare n-a aflat încă despre nesomnul meu cât veacul, despre veghea mea ne-ncetată
despre insula al cărei unic stăpân sunt și unde atât de orbitor clipește
măreață, nespus de măreață, o întâmplare naufragiată

o insulă în mijlocul urbei, o insulă pe uscatul încins precum jarul
alte întâmplări ale omenirii își scriu narațiunile mai bine, mai prost
mie îmi place aceea, neiubită de altcineva și lacrimogenă, cu pantofarul
singurul care nu caută soarele, privind doar în jos, fără rost

oamenii adorm în viață adesea, ca mâțele leneșe în fața șemineului
ei cred că soarele îi încălzește furându-le ochii de lup
și eu am crezut asta pe când eram în sclavia dulceagă a eului
ce mă surghiunise, cu metaforele mele cu tot și cu suferințele oarbe, în trup.

ȘI ARMURA PURTATĂ ÎMI ÎNFLORISE
STRANIU PE LA ÎNCHEIETURI

Dragostea ei era ca un drog, ca un hap
jumătate amar, jumătate și mai amar
precum acelea cu eliberare prelungită, cum se spune despre unele din ziua de azi
era dragoste fără să fie dragoste, așa zice
dar n-o luați de bună, sunt cunoscut ca un cal breaz pentru răstălmăcirile mele
în care nimic nu e așa cum e în ochii lumii

chiar dacă nu știu prea bine ce era
simțeam că pentru prima oară am un înconjur firesc
din afara mea, și nu dinăuntru, așa cum îi stă bine oricărui înconjur
taman eu, care nu o dată ieșisem din propria viață
cum ieși dintr-o încăpere igrasioasă ca o grotă de sihaștri

și niciodată nu încuiasem ușa

mă preumblam ca belferul pe sub pleoapele blegi ale orașului mai deloc luminat
cu rucsacul doldora de taine hărtănite de vise prost ancorate
dimineața mergeam la gară

oameni înverșunați în tristețile lor coborau tăcuți
abia dacă îmi aruncau o privire
și aceea roasă pe la colțuri de la păzitul hergheliilor de gânduri
erau proprietari de gânduri, asta erau ei
și se făleau, de parcă ar fi deținut nemuriri

pesemne că era o femeie războinică femeia aceea, mi-am zis
pentru că stăpânea de minune meșteșugul de-a se face nevăzută
și mă încercuia asemenea unei hoarde mongole
astfel că nu se sfia să-mi atingă hotarele lăbărțate de dorurile unor bocitoare

habar n-am când mă ocupase și nici de câte ori murisem în războiul acela
însă m-am trezit provincie
dar ce provincie

abia atunci am hotărât să mă întorc în viața părăsită cu atâta sprinteneală
eram înfrânt, dar nu mă durea nimic
și nici nu sângeram
iar armura purtată îmi înflorise straniu pe la încheieturi

o știam înconjur, însă am găsit-o acolo de unde plecasem
cum făcuse, nu am aflat
dar când m-am uitat îndărăt i-am zărit inima alergând după mine

odată ajuns am găsit toate clepsidrele mele goale
și câte mai aveam

LBRIS

We know
books

ea, văzându-mi mirarea, mi-a răspuns răsând:
să ai unde să-ți pui eternitatea, nebunule,
că doar n-o s-o ții în pivniță laolaltă cu rachiul și cu rădăcinoasele...